

A black and white close-up portrait of actor Vi Keeland. He has short, dark hair and a light beard, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a light-colored, open-collared shirt, and his hands are visible pulling the collar open. The background is dark and out of focus.

/EROSOP

*Vi Keeland
Penelope Ward*

Ticălos la patru ace

Traducere din engleză de
Daniela Purgaru

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: ©Jens Lindner/Unsplash

Director producție:
Cristian Claudiu Căban

DTP:
Crenguța Rontea

Corectură:
Oana Apostolescu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEELAND, VI
Ticălos la patru ace / Vi Keeland & Penelope Ward ;
trad. din engleză de Daniela Purgaru. - București : Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0736-0

I. Ward, Penelope
II. Purgaru, Daniela (trad.)

821.111

Titlul original: Stuck-Up Suit
Autori: Vi Keeland și Penelope Ward

Copyright © 2016 by Vi Keeland & Penelope Ward

The moral rights of the authors have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

Soraya

Am urcat în tren pășind cu dreptul înainte și am înghețat înainte de a face al doilea pas când l-am văzut, deja în vagon. *Rahat!*

Stătea jos, vizavi de locul meu obișnuit. Am făcut câțiva pași în spate.

— Hei, uită-te pe unde mergi!

Paharul cu cafea din mâna unui individ în costum s-a clătinat, iar el abia a reușit să-l țină drept când l-am lovit în timp ce ieșeam din al treilea vagon fără să mă uit în spate.

— Ce dracu’?

— Scuze! i-am adresat în grabă fugind pe peron, gheboșată pe sub geamurile mai multor vagoane.

Beculețele roșii din dreptul ușilor au început să clipească, iar o sonerie asurzitoare semnala plecarea iminentă a trenului. Am sărit în al șaptelea vagon tocmai când se închideau ușile.

Mi-a trebuit un minut întreg să-mi trag sufletul după ce am alergat pe lângă patru vagoane. *Trebuia neapărat să-mi mișc fundul înapoi în sala de fitness.*

Am găsit un scaun liber, cu fața spre sensul de mers, preferând să stau lângă cineva în loc să mă așez pe unul dintre cele șase locuri orientate spre interiorul vagonului. În timp ce mă făceam comodă, bărbatul lângă care m-am așezat a lăsat ziarul mai jos.

— Scuze, i-am spus. Nu pot să călătoresc cu fața în lateral.

Cele două locuri din fața lui erau goale. Regulile de bună purtare în tren i-ar fi dictat să se mute pe unul dintre ele, însă m-am gândit că probabil prefera să stea comod decât să vomite.

— Nici eu, a răspuns el zâmbind.

Mi-am pus căștile, am respirat ușurată și am închis ochii când trenul s-a pus în mișcare. Un minut mai târziu am simțit o atingere ușoară pe umăr. Pasagerul de lângă mine a indicat spre un bărbat aflat în picioare pe culoar. Ezitând, mi-am scos o cască.

— Soraya. Am bănuț că ești tu.

Vocea aceea.

— Ăăă... bună.

Cum naiba îl chema? Ah, stai... cum aș putea uita? Mitch. *Pițigăiatul Mitch*. Nici acum nu vorbeam cu sora mea după dezastrul acela. Cea mai rea. Întâlnire. Pe nevăzute. Din istorie.

— Ce faci, Mitch?

— Bine, de fapt super, acum, că te-am găsit. Am încercat să dau de tine de câteva ori. Cred că am introdus greșit numărul, pentru că nu mi-ai răspuns niciodată la mesaje.

Mda. Aia e.

A început să se scarpine între picioare prin pantaloni. Aproape că uitasem de această mică „bijuterie“. Probabil că era un tic nervos, însă de câte ori făcea acest lucru, ochii mei îi urmăreau mâna și abia reușeam să nu pufnesc în râs. *Pițigăiatul Mitch cu scărpinici. Mersi, surioară!*

Și-a dres glasul.

— Poate mergem să bem o cafea în dimineața asta?

Bărbatul în costum de lângă mine a lăsat din nou ziarul mai jos și și-a îndreptat privirea întâi spre Mitch, apoi spre mine. Nu îndrăzneam să fiu rea cu bietul tip. Era destul de drăguț.

— Ăăă...

Am pus mâna pe umărul bărbatului în costum.

— Nu pot, am continuat. El e prietenul meu, Danny. Ne-am împăcat acum o săptămână. Așa-i, scumpule?

Lui Mitch i-a căzut fața.

— Ah. Înțeleg.

Falsul Danny a intervenit. Și-a pus mâna pe genunchiul meu.

— Nu împart, amice. Așa că dispari.

— Nu trebuie să fii așa nepoliticos, Danny, am zis eu încruntându-mă spre tipul în costum.

— Nu am fost nepoliticos, dragă. Asta înseamnă să fii nepoliticos.

Înainte de a-l putea opri, buzele lui erau lipite de ale mele. Și nu era doar un pupic. Limba lui nu a întârziat să-și facă loc în gura mea. I-am pus mâna în piept și l-am împins cu putere. M-am șters la gură cu dosul palmei.

— Scuze, Mitch.

— E în regulă. Ăăă... îmi pare rău că v-am întrerupt. Ai grijă de tine, Soraya.

— Și tu, Mitch.

În secunda în care nu ne mai putea auzi, m-am încruntat spre Falsul Danny.

— De ce dracu' ai făcut asta, măgarule?

— Măgar? Acum două minute eram „scumpule“. Hotărăște-te, dragă.

— Dar știi că ai tupeu.

M-a ignorat, a băgat mâna în buzunarul interior al sacoului și și-a scos telefonul care suna.

— E soția mea. Poți să taci un minut?

— Soția ta? Ești însurat? am întrebat ridicându-mă. Doamne, chiar ești un măgar!

Stătea cu picioarele întinse și nici nu s-a clintit să-mi facă loc să ies, așa că am pășit peste ele. În timp ce își ducea telefonul la ureche i l-am smuls din mână și am spus în receptor fără să ascult:

— Soțul tău e un mare măgar!

I l-am aruncat în poală și m-am îndreptat în direcția opusă celei în care Mitch se făcuse nevăzut.

Era abia luni.

Astfel de rahaturi erau povestea vieții mele. Întâlniri ratate. Bărbați care se dovedeau însurați...

Am intrat în alt vagon pentru a nu fi nevoită să-i mai văd nici pe „Danny“, nici pe Mitch. Spre bucuria mea, acest vagon nu era la fel de aglomerat și am găsit un scaun orientat cu fața spre sensul de mers. Tensiunea mi-a scăzut imediat ce m-am cufundat în el. Am închis ochii și m-am lăsat calmată de legănatul trenului.

Vocea aspră a unui bărbat mi-a întrerupt liniștea.

— Fă-ți nenorocita aia de treabă, Alan! Fă-ți treaba! E prea mult ce ți se cere? De ce te mai plătesc dacă trebuie să mă ocup de fiecare nenorocit de lucru pe care-l faci? Întrebările tale nu au sens! Descurcă-te și revino când ai o soluție care să-mi merite timpul. N-am răgaz pentru întrebările tale stupide. Cred că și câinele meu poate veni cu ceva mai inteligent decât tine.

Ce tâmpit!

Când am aruncat o privire să văd chipul de la care venea vocea, nu m-am putut abține să râd în sinea mea. *Desigur*. Desigur! Nu era de mirare că i se părea că are dreptul să-și bată joc de toți. Cu o asemenea înfățișare, probabil că oamenii cădeau tot timpul în genunchi în jurul lui, la propriu și la figurat. Era superb. Mai mult decât superb și, în plus, emana un aer de putere și de bărbat înstărit. Mi-am dat ochii peste cap. Dar nu-mi puteam lua privirea de la el.

Purta o cămașă cu dungulițe, strânsă pe corp, care lăsa să i se ghicească silueta frumos sculptată de dedesubt. Își ținea sacoul bleu-marin, scump, pliat peste picioare. Pantofii negri cu vârf ascuțit păreau a fi proaspăt lustruiți. Semăna cu tipii aceia din aeroport care îi lasă pe oameni să le lustruiește pantofii, evitând în același timp să îi privească direct în ochi. Cel mai important accesoriu era însă privirea furioasă de pe chipul lui perfect. Terminase discuția la telefon și arăta

de parcă cineva tocmai se pișase în castronul lui cu Cheerios. O venă îi pulsa în gât. Frustrat, și-a trecut mâna prin părul brunet. Mda. Schimbarea vagonului fusese în mod cert o decizie bună ca să-mi clătesc privirea. Și, pentru că era atât de nepăsător față de toți cei din jurul lui, nu-mi era greu să-l privesc pe îndelete. Era al naibii de sexy când era supărat. Și ceva îmi spunea că era *tot timpul* supărat. Ca un leu, o specie pe care cel mai bine o admiri de la distanță, pentru că orice contact direct îți poate face rău definitiv.

Mâncile suflecate lăsau să se vadă un ceas imens, scump, pe care îl purta la încheietura dreaptă. Privea pe fereastră cu o expresie morocănoasă în timp ce se juca cu brățara ceasului răsucind-o. Probabil era un tic nervos, ceea ce mi s-a părut ironic, deoarece eram sigură că cei din jur erau la fel de agitați în prezența lui.

I-a sunat din nou telefonul.

L-a dus la ureche.

— Ce e?

Vocea lui aspră, baritonală, era genul celei care îmi ajungea întotdeauna direct între picioare. Eram înnebunită după timbrul grav și sexy. Însă rareori se întâmpla ca o asemenea voce să se asorteze cu posesorul ei.

Ținea telefonul cu mâna dreaptă, iar cu stânga se juca în continuare cu brățara metalică.

Clic. Clic. Clic.

— Trebuie să aștepte, a mârâit el. Răspunsul e că o să fiu acolo când o să ajung... Ce nu înțelegi din asta, Laura...? Nu te cheamă Laura? Atunci cum naiba te cheamă...? Atunci, *Linda*, spune-i că se poate reprograma dacă nu vrea să aștepte.

După ce a închis, a bombănit ceva pentru sine.

Mă fascinau oamenii de genul lui. Credeau că lumea le aparține doar pentru că erau binecuvântați genetic sau pentru că avuseseră parte de oportunități datorită cărora ajunseseră într-o categorie financiară superioară. Nu purta verighetă. Puteam să pun pariu că ziua lui consta în exclusivitate din activități egoiste. Espresso scump, muncă,

masa luată la restaurante selecte, sex fără dragoste și... de la capăt. Lustruirea pantofilor și poate squash, presărate printre toate acestea.

Puteam să pun pariu și că era egoist în așternut. Nu că l-aș fi dat jos din pat, dar...

Nu mă puteam lăuda că fusesem vreodată cu cineva atât de influent, așa că n-aveam de unde ști din experiență cum se traducea acest lucru în dormitor. Majoritatea celor cu care îmi dădusem întâlnire erau artiști flămânzi, hipsteri sau tipi care îmbrățișau copaci. Viața mea era departe de „Totul despre sex”. Mai degrabă „Totul despre milă”. Sau „Totul despre nimic”. Însă nu cred că m-ar fi deranjat să mă joc o zi de-a Carrie și Mr. Big¹ cu tipul ăsta. Sau, în acest caz, cu Dl Mare Ticălos. *Absolut*.

Însă mica mea fantezie avea o singură hibă: în mod clar nu eram genul acestui tip. Probabil îi plăceau blondele supuse și neajutorate, din înalta societate, nu italiencele cu forme pline din Bensonhurst, cu atitudine sarcastică și părul în toate culorile. Șuvițele lungi și negre îmi atârnav până mai jos de fund. Eram o combinație între Elvira și Pocahontas² cu fundul mare. Îmi vopseam vârfurile în diverse culori, o dată la câteva săptămâni, în funcție de starea pe care o aveam. Săptămâna aceasta erau albastru regal, ceea ce însemna că lucrurile îmi mergeau destul de bine. Când erau roșii, nimeni nu trebuia să stea în calea mea.

Scârțâitul frânelor mi-a întrerupt șirul gândurilor. Brusc, Dl Mare Ticălos s-a ridicat și a lăsat în urmă un nor de apă de colonie scumpă. Chiar și mirosul lui era insuportabil de sexy și în același timp arogant.

A ieșit în grabă pe ușa care s-a închis în spatele lui.

Plecuse. Asta fusese tot. Spectacolul se terminase. Ei bine, a fost amuzant cât a durat.

Urma stația unde trebuia să cobor, așa că m-am îndreptat spre aceeași ușă pe care tocmai ieșise. Piciorul meu s-a lovit de ceva ce părea a fi un puc de hochei, așa că m-am uitat în jos.

1 Referire la personajul Mr. Big din serialul *Totul despre sex*. (N.t.)

2 Personaje feminine de desene animate. (N.r.)

Pulsul mi s-a accelerat. Se pare că Dl Mare Ticălos lăsase în urmă o parte din el.

Scăpase telefonul.

Nenorocitul de telefon!

Coborâse din tren atât de repede încât probabil că îl scăpase din mână. Și se pare că eu am fost prea de ocupată să-i admir fundul apetisant ce se contura prin pantalonii mulați ca să observ acest lucru. Când am ridicat iPhone-ul, i-am simțit fierbințeala în mâini. Carcasa mirosea a el. Am vrut să-l duc la nas, să-l adulmec, dar m-am stăpânit.

Mi-am dus în schimb mâna la gură și am privit în jur. Dacă viața mea ar fi fost o emisiune TV, acesta era momentul în care se auzeau hohotele de râs din public. Însă nimeni nu se uita la mine. Nimănui nu părea să-i pese că aveam telefonul Dlui Pantaloni Dichisiți.

Ce aveam să fac cu el?

L-am pus în poșeta cu imprimeu leopard, am ieșit din stație și, ajunsă pe trotuarul însovit din Manhattan, mă simțeam de parcă ascundeam o bombă. Vibra în timp ce primea mesaje și sunase cel puțin o dată. Nu eram pregătită să-l ating iar, nu înainte de a-mi bea cafeaua.

M-am oprit la chioșcul la care mergeam de obicei și am sorbit din cafea cât timp am parcurs cele două străzi până la serviciu. Întârziasem deja, așa că m-am decis să amân descifrarea vieții Dlui Mare Ticălos până după prânz.

După ce am ajuns la birou, am scos telefonul și mi-am dat seama că bateria era pe terminate, așa că l-am conectat la încărcătorul meu. Postul de asistentă a unei legendare autoare de rubrică specializată în sfaturi cu siguranță nu era slujba mult visată, însă îmi plătea facturile. Ida Goldman semna rubrica „Întreab-o pe Ida“, care se publica zilnic de mulți ani. În ultima perioadă, Ida încercase să mă convingă să-mi încerc mâna la redactarea unora dintre răspunsuri. Textele selectate erau publicate în ediția tipărită, iar răspunsurile la alte întrebări apăreau pe site-ul Idei. O parte din munca mea consta în citirea întrebărilor primite și selectarea celor care urmau să ajungă la șefa mea.

Sfatul Idei era întotdeauna unul plin de sensibilitate și neutru, însă eu înclinam către o abordare mai pragmatică, fără multe rahiuri. Ca urmare, nu-mi publicase niciodată răspunsurile. Uneori, nu mă puteam abține să răspund din proprie inițiativă la unele dintre întrebările ignorate, cele care oricum ajungeau în coșul de gunoi. Unii dintre acei oameni chiar aveau nevoie de un sfat și simțeam că li se făcea un deserviciu dacă strigătele lor de ajutor erau ignorate.

Am descoperit recent că soțul meu are o colecție porno. Ce să fac?

— TRISHA, QUEENS

Dă lovitura! Investește într-un vibrator bun. Asigură-te că pui totul la loc așa cum era după ce te descarci în timp ce el este la muncă.

M-am îmbătat la o petrecere și l-am sărutat pe iubitul celei mai bune prietene. Acum mă gândesc tot timpul la el și nu mă pot abține. Mă simt oribil, dar cred că mă îndrăgostesc de el. Vreo vorbă înțeleaptă? — DANA, LONG ISLAND

Da. Ești o nenorocită. Ne vedem marțea viitoare, Dana!

Prietenul meu m-a cerut recent în căsătorie. Am acceptat. Este cel mai dulce și mai bun om pe care l-am cunoscut. Problema e că diamantul pe care mi l-a dat era mai mic decât am sperat eu. Nu vreau să-l rănesc. Vreau doar să știu cum să-mi exprim dezamăgirea într-un mod politicos. — LORI, MANHATTAN

Dumnezeu are aceeași dilemă în ceea ce te privește, dragă.

P.S. Când prietenul tău se va despărți de fundul tău egoist, dă-i numărul meu.

Compunerea unor răspunsuri sincere și directe în câteva e-mailuri părea să-mi ofere întotdeauna energia de care aveam nevoie pentru a-mi începe ziua în forță. Dimineața a trecut rapid. Până la prânz telefonul Dlui Mare Ticălos se încărcase, așa că l-am

luat cu mine în sala de recreere. Comandasem acolo mâncare thailandeză pentru amândouă.

După ce am terminat prânzul, Ida a ieșit, ceea ce mi-a oferit cam zece minute de intimitate pentru a scotoci prin telefon. Din fericire, nu era protejat prin parolă. Primul pas: fotografiile. Nu erau multe și, dacă am crezut că în funcție de pozele din galeria foto voi strânge indicii care să-mi spună cine era acel tip, mă înșelasem amarnic. Prima fotografie era a unui câine mic, pufos și alb. Părea a fi un fel de terier. În următoarea poză erau sâinii goi ai unei femei, cu o sticlă de șampanie plantată între ei. Aveau o nuanță pală, erau perfect rotunzi și total falși. *Bleah!* Mai erau două fotografii cu câinele mic și una cu un grup de femei în vârstă ce păreau a fi într-o clasă de jazzercise³. *Ce naiba?* Nu m-am putut abține și am râs zgomotos. Ultima poză era un selfie făcut alături de o bătrânică. El purta o ținută lejeră, avea părul puțin ciufulit și chiar zâmbea. Arăta incredibil de chipeș în fotografia aceea. Greu de crezut că era același arogant la patru ace din tren, însă chipul lui superb confirma acest lucru.

Încă cinci minute și trebuia să mă întorc la birou. Nu era niciun cont de e-mail asociat cu telefonul, așa că am deschis în schimb lista de contacte și am decis să apelez primul nume de pe listă: Avery.

* * *

— Măi, măi. Graham Morgan. A trecut ceva vreme. Ce s-a întâmplat? Ai terminat deja alfabetul și ai luat-o de la început? Îți amintești că eu n-am fost una dintre jucăriile tale, da?

S-a auzit un claxon, zgomot de trafic și, în final, s-a trântit o portieră care a înăbușit sunetele orașului.

— La clădirea Langston. Și n-o lua prin parc. Cireșii sunt înfloriți și n-am nevoie să mi se umfle fața înainte de întâlnire.

A terminat de dat indicații șoferului și și-a amintit de telefon:

3 Combinație de aerobic, dans și fitness. (*N.t.*)

— Deci ce e, Graham?

— Ăăă. Bună. De fapt, nu e Graham. Mă numesc Soraya.

— Sor... cum?

— So-ra-ya. În persană înseamnă prințesă. Deși nu sunt de origine persană. Tatăl meu a crezut doar...

— Oricum te-ar chema, zi-mi ce vrei și de ce-mi irosești timpul prețios. Și de ce mă suni de pe telefonul lui Graham Morgan?

Graham Morgan. Chiar și nenorocitul ăla de nume era sexy. Evident.

— De fapt, eu am găsit telefonul lui în tren. Sunt destul de sigură că îi aparține unui bărbat pe care l-am văzut dimineață. Circa 30 de ani. Păr brunet, drept și pieptănat pe spate, genul la patru ace, cu vârfurile gulerului ridicate. Avea un costum bleumarin cu dungulițe. Și un ceas mare.

— Superb, arogant și șucărit?

Am chicotit.

— Da, el e.

— Îl cheamă Graham Morgan și știu exact unde ar trebui să-i duci telefonul.

Am pescuit un pix din geantă.

— OK.

— Ești pe undeva pe lângă trenul nr. 1?

— Nu sunt prea departe.

— OK. Ei bine, sari în „1” și ia-l până la capăt, în centru. Treci de strada Rector și coboară la South Ferry Terminal.

— OK. Pot face asta.

— După ce cobori, fă dreapta pe Whitehall și apoi ia-o la stânga pe strada South.

Cunoșteam zona și încercam să vizualizez clădirile. Era un cartier cu aspect destul de comercial.

— Nu mă scoate la East River?

— Exact. Aruncă telefonul ticălosului ăluia în râu și uită că l-ai văzut. Apelul s-a întrerupt. *Ei bine, fusese interesant.*

Capitolul 2

Soraya

Plănuisem să înapoiez telefonul în această dimineață.

Serios. Chiar așa era.

Dar, la fel plănuisem să termin facultatea. Și să călătoresc prin lume. Din păcate, cea mai lungă călătorie pe care o făcusem în ultimul an în afara orașului fusese când fundul meu needucat a ațipit întâmplător în trenul de Path și a ajuns în Hoboken.

Cu telefonul pitit în siguranță în compartimentul lateral al poșetei, m-am așezat în al șaptelea vagon, pe rândul din spate, în diagonală față de Dl Mare Ticălos, la care m-am uitat pe furiș în timp ce citea *The Wall Street Journal*. Aveam nevoie de mai mult timp ca să studiez leul. Întotdeauna mă fascinaseră animalele de la grădina zoologică, în special modul în care interacționau cu oamenii.

La stația următoare a urcat o femeie care s-a așezat fix în fața lui Graham. Era tânără și avea o fustă a cărei lungime era la limita de a fi considerată nepotrivită. Până și ochii *mei* au zăbovit o clipă asupra picioarelor ei bronzate, golașe și sexy. Totuși, leul nu a reacționat. De fapt, nici nu a părut să-i observe prezența, preocupat să citească